

DEGRADACIÓ

No és el primer article que començo amb l'expressió “quan tot això passi”. Certament, el vendaval català deixarà un panorama ben diferent al que existia abans del seu trànsit, i tots els àmbits de protagonisme, des del poder polític, fins al mediàtic o judicial, quedaran tocats. De fet, com es va veient aquests dies, el que quedarà especialment tocat és l'Estat de dret, vulnerat a nivells inimaginables, fins i tot quan imaginàvem que el PP podia arribar lluny. Però, tant? Impensable, no només perquè per aquesta via de destrucció de drets fonamentals no aconseguirà frenar res a Catalunya –com a molt, guanyarà batalletes de quart d'hora–, sinó perquè la mala imatge que dona la marca Espanya recorre els micròfons del món. En nom d'Espanya, Rajoy està destruint la imatge de la democràcia espanyola. I com ja s'ha escrit, Pedro Sánchez haurà estat el seu lacai.

Alguns asseguren que Catalunya serà la tomba política de tots dos. De Sánchez no ho sé, perquè el socialisme espanyol té moltes vides, però, sens dubte, la seva complicitat amb l'atropellament dels drets civils l'invalida com a interlocutor per al conflicte català. Ha optat per no tenir relat, ni perfil propi, en un moment d'extrema delicadesa política, i aquest seguidisme ha deixat la seva credibilitat per terra.

Si més no, pels catalans: s'ha acabat la seva aura de polític nou... De Rajoy, en canvi, en tinc pocs dubtes. Sembla força impossible que el tsunami català no sigui la seva tomba política, i és probable que fins i tot aquesta hipòtesi estigui acceptada com a “darrer servei” a la pàtria: algú ha de fer “el que faci falta” per aturar Catalunya, encara que sigui cremant-se en el procés. Serà Rajoy el màrtir de la unitat d'Espanya? Coses insòlites es veuen aquests dies.

Però el que quedarà més arrasat –i ja és dir– és la credibilitat del TC, convertit en un simple instrument de la voluntat política. Que un Constitucional esdevingui sentenciador i executor ja és un deliri en un Estat de dret. Però que a més acceleri processos –tres anys de mitjana per resoldre recursos, un dia per anar contra el procés català– i imputi penes a càrrecs públics sense ni haver-los escoltat, és la màxima distorsió de la Constitució per part d'un òrgan que l'hauria de tutelar. Certament, Rajoy aconseguirà deixar-ho tot molt espatllat.

I mentrestant, la senyora Soraya –la que mana, segons els safarejos de Madrid– assegura que està avergonyida amb el referèndum, que la democràcia espanyola impedeix de cometre il·legalitats i bla, bla. I ho diu el mateix dia en què imputen l'enèsim tresorer del seu partit, l'actual tresorera Carmen Navarro Fernández-Rodríguez, que culmina la “maledicció dels tresorers del PP”, segons hilarant expressió del Gran Wyoming. Com ho deia Aldous Huxley?: “Com més sinistres són els desitjos d'un polític, més pomposa es torna la noblesa del seu llenguatge”. Doncs això.